

GALEB

ZIVEL 1. MAJ

8

LETNIK XXVII.
1980-1981

**LETNIK XXVII.
MAJ 1981
ŠTEVILKA 8**

Mesečnik (8 števil)k

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni in odgovorni urednik:

Lojze Abram

Urednica rubrike »Šolarji pišejo«
Majda Železnik

Uredništvo in uprava:

**Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534**

Tiska:

Graphart, Trst - Tel. 772151

Naslovna stran:

**Igor Coretti
1. b r. SŠ »S. Gregorčič«
DOLINA**

Posamezna številka:
900 lir

Letna naročnina:
5.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v
Trstu pod številko 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v
zvezo periodičnega ti-
ska USPI (Un. Stam-
pa Periodica Italiana)

VSEBINA

Danilo Gorinšek: Maj, junij, julij, av- gust, september	225
Borut Pečar: Čas brez pravljic	226
Nove Galebove naslovnice	231
Josip Ribičič: Na izletu	232
Neža Maurer: Pastirja	233
Valentin Polanšek: Žabe in pege	234
Danilo Gorinšek: Nezasodoljna mravlja	236
Meta Rainer: Metuljčki	237
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Matejka	238
Pot na Nanos	239
Dragotin Kette: Čebelica in čmrlj	240
Vojan T. Arhar: Dogodivščina	240
Poskusimo tudi mi: Vera Poljšak: Kitka	241
Vojan T. Arhar: Kvadrat in kvadrater Iz naših šol: Lojze Abram: Dve uspeli pevski prireditvi	242
Slike iz narave: Vlado Firm: Čuk, Močvirna uharica	245
Šport: Lojze Abram: Tretja osnovno- šolska olimpiada	246
»Pozdrav pomladi« v Sovodnjah	247
Uspehi rolkarjev S. K. »Devin«	247
Veselo v planine: Duško Jelinčič: Pri Belopeških jezerih	248
Zdravko Omerza: Blaževe kotalke	249
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Branje za počitniške dni	250
Šolarji pišejo	251
Neža Maurer: Dva dežnika	253
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Otroci štejejo	254
Urednikova beležnica	256
Za spretne roke: Vera Poljšak: Sesta- vljenka	3. stran platnic

Ilustracije za 8. številko Galeba so naredili:
Marjanca Jemec Božič (str. 233); Jasna
Merkù (str. 237, 249, 253); Borut Pečar
(str. 227, 228, 229); Jelka Reichman (str.
242, 243); Bine Rogelj (str. 232, 236, 240);
Ive Šubic (str. 245); Magda Tavčar (str.
235, 238, 239, 241, 3. plat.).

Priloga: Kulturni domovi, Muzej lokomotiv
in tramvajej — besedilo: Evgen Dobrila,
slike: Lojze Abram.

Danilo Gorinšek

MAJ

Rož rdečih naberimo,
praznik dela počastimo,
potlej spet na delo vsi,
ker brez dela kruha ni!
Ko bo delo postorjeno,
pa v naravo razcveteno!

Čebele vsepovsod brencijo,
rdeče češnje zdaj zorijo,
kdor jih rabutat pohiti,
lahko da z vej na tla zleti.
Po šolah zadržá nam zvonec
in znani: »Je pouka konec!«

JUNIJ

JULIJ

Skoz mrak žareče ptičice
podijo se — kresničice,
vse bolj nas peče sonce žgoče,
brž v morje zdaj komur je vroče,
če komu pa do vode ni,
v zelenem gozdu se hladi.

Kar spomladi smo sejali,
bomo želi zdaj, pobrali,
žita dosti sredi polj —
kruha bo za vse dovolj.
Sonce vsak dan bolj se niža,
zlata se jesen nam bliža.

AVGUST

September

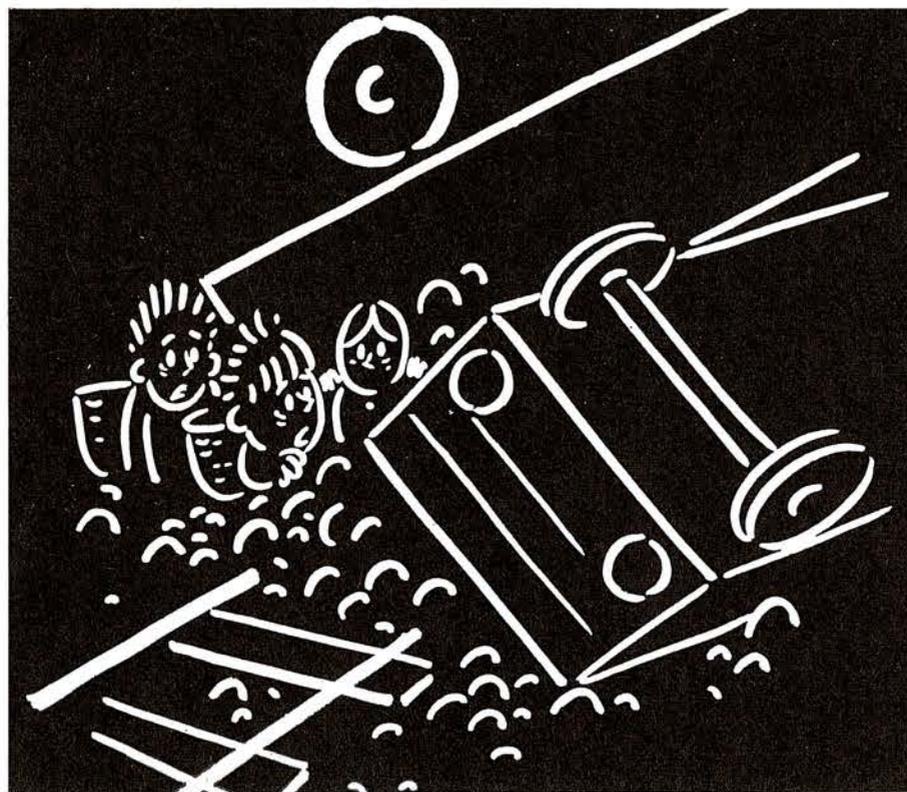
Zdaj pa gremo na gostijo,
ki jesen nam priredi jo,
jabolk, hrušk in sliv nam dá
in še grozdja sladkega.
Ko tako se nagostimo,
pa spet v šolo pohitimo!

ČAS BREZ PRAVLJIC 8.

Pritisnila je zima. Pokurili smo že vse stare kole iz vinogradov, ki so nam bili na uporabo. Tedaj smo izvedeli, da hodijo domačini po premog v semiški tunel. Ta tunel so partizani onesposobili tako, da so vanj z obeh strani pognali dva vlaka polna premoga, ki sta se v tunelu trčila. Vsi vagoni so bili iztirjeni, razmetani ali prevrnjeni. Premoga pa kolikor hočeš! Z Majo sva se odločila, da greva s koškom ponj. Pridružila sva se neki skupini domačinov, ki naju je ohrabrila. Svetili so s presušeniimi trskami in z gorečo telefonsko žico. Z vsakim korakom mi je bilo tesneje pri srcu. »Če si upajo oni, zakaj si ne bi še midva,« sva se med potjo spodbujala. Molče sva capljala za njimi in se izogibala drugi skupini, ki se je že vračala s polnimi koši. Dolge sence so plesale po tunelu kot strahovi, ki nas zalezujejo. V tunelu je pihalo, tema je bila hladna in s stropa je kar deževalo. Ker so imeli skoraj vsi goreče trske, je k sreči še vedno ostal kdo, ki mu ni ugasnilo. Premoga je bilo dovolj samo še nekje globoko v tunelu. Pot je bila zelo zapletena. Naši vodiči so rekli, da je mogoče priti do premoga samo po eni. Lazili smo med vagoni, čeznje in pod njimi. Tu in tam so bili samo majhni prehodi med kolesji in osmi. Plazili smo se po vseh štirih ali pa potiskali drug drugega čez ovire. Ko smo zagledali premog, smo planili nanj, da bi se čimprej vrnili iz tega podzemeljskega objema. Vračali smo se natanko

po isti poti. Snemala sva košek z ramen, ga skozi ožine vlačila po tleh in spet dvigala, nazadnje zagledala v tunelu odsev dneva. Bila sva srečna, ko sva prišla spet v beli dan umazana in črna kot tema. Ko nam je zmanjkalo premoga, saj košek, ki sem ga spletel, ni bil velik, sva se spet ojunčila, da greva. Mami seveda nisva povedala o nevarnosti. Tokrat sva se pridružila skupini otrok, ki so bili malo večji od naju.

Vsi smo imeli veliko telefonske žice, s katero smo si svetili. Z dlanmi smo oklepali plamenček in se bali znaj. Prišli smo že skoraj do cilja, ko nam je vsem ugasnilo. Bil sem toliko priseben, da sem zavpil. »Ne obračajte se, da ne izgubimo smeri!« Objela nas je neskončna tema in tišina. Vedel sem, da se bomo že kako izvlekli iz tega črnega pekla, pa četudi bi tri dni lazili ven po vseh štirih. Nekdo je začel v obupu tako čudno jokati, da nas je spreletaval srh. Zavijal je kot volk v planini. Komaj smo ga potolažili. Odločili smo se, da bomo počakali v tunelu, ker smo upali, da bo še danes prišla kakšna skupina po premog. Imeli smo srečo. Res so prišli, ali to je bilo mučno čakanje nekaj ur, preizkušnja volje in poguma. Tistega obupanca smo komaj krotili in prepričevali, čeprav je bilo tudi nam tesno pri srcu in je bil njegov jok podoben našemu, ki pa smo ga potlačili v prsih. Ko so nas premogarji vse premražene končno le odkrili, smo morali seveda še z njimi do cilja. Ta-

ko smo si le nagrebli premog z rokami in ga nesli iz tunela. Ne, po premog ne bi šel nikoli več, pa četudi bi mi svetili z žarometi.

Potožili smo kmetu Šprajcarju iz Lokev, lastniku »naše« zidanice, da nam je zmanjkalo kurjave in da nas zebe. Obljubil nam je, da nam bo pripeljal drva. Držal je besedo. Že naslednji dan smo ga vsi srečni zagledali skozi zamrznjeno okno. Po zasneženi poljani je naravnost proti nam vodil konja, ki je vlekel za seboj celo deblo. Kmet je prinesel še lonček masti, malo medu v kozarcu za vlaganje, nekaj fižola in pravkar pečen kruh. Pogostili smo ga z njegovim lastnim kruhom. Med smo namenili samo za Iztoka. Z Majo sva večkrat poželjivo ogledovala dobro-

to v kozarcu in včasih tudi prst pomočila vanjo, da sva si ga potem oblizovala. Nekega dne pa smo osupnili. Z grozo smo v medu zagledali miš, ki se je z zadkom prilepila v sladkarijo. Brcala je s prednjima tačkama in si ni mogla pomagati. Eden od naju je bil kriv za nesrečo, pozabil je zapreti kozarec. Molče sva si očitala in obžalovala dejanje, mama pa ni rekla nič. Miško smo osvobodili in med s težkim srcem vrgli stran.

Pretolkli smo tudi to zimo. Ob večerih pa so nas v srca grela tudi padala, s katerimi so zavezniški avioni nekje blizu Črnomlja metali pomoč našim partizanom. Pomoč je bila dragocena, četudi že dokaj pozna. Včasih je bilo nebo posuto s padali, kot

bi se v zraku razpočila barvna raketa. Letala smo slišali tudi ponoči.

Spomladi leta 1945, malo pred koncem vojne, so nas kot mnoge partizanske družine zavezniški avioni s travnatega letališča pri Črnomlju odpeljali v Kaštele pri Splitu. Govorilo se je, da sovražnik pripravlja za pomlad veliko ofenzivo, zato so nas odselili. S tega letališča so prevžali tudi ranjence v Bari.

Bagico smo poklonili kmetu Šprajcarju v zahvalo za vse dobro, kar je storil za nas. Odpeljali smo jo v njegovo vas in si skrbno ogledali prostor, kjer bo živela. Šprajcarjevi so nam obljubili, da bodo lepo skrbeli zanjo. Še zadnjikrat sva ji z Majo odnesla seno in jo objela. Bagica se ob senu ni dosti zmenila za naju, ni vedela, da jo zapuščamo z vedno.

Na partizanskem letališču smo se poslovili še od očeta in Srečka, ki nista šla z nami. Srečko je bil takrat celo v enoti, ki je stražila letališče.

Ko se je avion dvignil s tal, smo v zadnjem krogu, preden smo odle-

teli, z višine še enkrat videli Srečka in očeta in vas Lokve, kjer smo pustili Bagico. Jokali smo. Jokala je tudi mama. Iztok je v maminem naročju kmalu zaspal.

V Kaštelih ob morju so nas razdelili po zasebnih hišah. Hrano smo prinašali domov iz skupne kuhinje. Vse, kar smo jedli, je bilo pripravljeno iz konzerv, ki so bile kuhane ali surove. Ko so se nam že uprle, smo jih pri domačinih zamenjavali za kruh ali zgodnje češnje. Z Majo sva po vroči asfaltni cesti nekaj kilometrov daleč hodila v šolo. Iz velikega skladišča nošenih oblek smo se oblekli po že zdavnaj preživeli ameriški modi. Mama je hudo zbolela. Imela je vnetje živcev po vsem telesu. Ležala je na tleh. Postelje nismo imeli. Skoraj mesec dni je trpela negibna v bolečinah. Iztoka je še vedno dojila. Malček je lazil po tleh in smo morali paziti nanj, da se ni plazil po njej. Ko so se drugi otroci že kopali v morju, sva z Majo vse popoldneve presedela pri mami. Mama naju je tolažila: »Bom že potrpekla, da smo le vsi živi.« Za nami je prišel tudi oče, kot pomočnik upravnika civilne baze SNOS v Kaštelih. Spominjam se, da smo tudi v Kaštelih nekaj praznovali. Z Majo sva spet recitirala in oba pela v otroškem zboru. Za proslavo dneva OF 27. aprila 1945 pa sem narisal na velik papir Titov portret. Podoba je visela na odru okrašana s cvetjem. Portret sem na-

risal s svinčnikom po manjši sliki. Ob tej priliki naj povem, da sem petindvajset let kasneje tovariša Tita risal »zares«, kot zrel karikaturist, in sicer z njegovo privolitvijo. To je bilo v Ljubljani na slovesnosti, ko so predsedniku Titu podelili častni naslov doktorja slovenske univerze. Tovariš Tito mi je karikaturu tudi podpisal.

Moje prvo srečanje z njim pa je bilo že mnogo prej. Kot član državne reprezentance v orodni telovadbi sem leta 1954 od Dnevu mladosti sodeloval na telovadni akademiji na Belem dvoru v Beogradu.

Vojna se je približevala h koncu. Po vseh vesteh, ki smo jih slišali, se je nemški vojaški stroj ustavljal.

Mi smo po radiu bili dobro obveščeni. Nekega dne, ko sem šel po kosilo, sem slišal, da so v Ljubljano vkorakali partizani, da je Ljubljana osvobodjena. Zdomci okoli mene so zavriskali od sreče. Stekel sem k mami, ki je že nekoliko okrevala, in jo objel: »Mama svobodni smo, mama zdržali smo!« Mama je bila utrujena, nič ni spregovorila, le zajokala je. Najbrž od sreče.

Čez nekaj dni smo se z odprtim kamionom odpravili proti Ljubljani. Zakaj smo se peljali najprej do Dubrovnik in šele od tod šli nazaj v Ljubljano, ne vem. Kamion je bil naložen z nekakšnimi zaboji s sanitetnim materialom in paketi Rdečega križa. Med tem tovorom se nas je stiskalo veliko ljudi. Vsak je hotel čimprej domov. Nismo vedeli, kam bi šli. Nismo več imeli doma. V Škocjanu nam je s šolo vred vse pogorelo. Vse, kar smo imeli sedaj, so bila naša gola življenja, naša medsebojna ljubezen in velika volja, da hočemo živeti in delati. Bili smo celo bogatejši kot prej, bogatejši za eno življenje več.

Cesta, po kateri smo se vozili ob morju, je bila ozka, razrita in nevarna. To ni bila cesta, kakršna je danes jadranska magistrala! S kamiona smo gledali v prepade in skalovje, ki se je strmo spuščalo v morje. Vsi smo sodelovali s šoferjem in zrlji naprej. Če smo se morali srečati z nasproti vozečim kamionom, kar je bilo sicer redkost, smo se na to srečanje pripravljali že kilometer prej ali pa toliko vozili nazaj. Voznik je neštetokrat ustavljal vozilo in se odpravljal naprej peš, da se prepriča o stanju ceste ali prevozov čez jarke ali useke.

Večkrat smo kar vsi izstopili in ugibali, če je varno zapeljati čez mostiček ali ne. Nekajkrat je šofer kar sam prevozil nevarne odseke. Pri Metkovičih, ko bi morali čez Neretvo, smo naleteli na največjo oviro. Most je bil porušen. Zasilno je bil skrpan iz hlodov in desk in na pogled kot dolg splav na reki. Očitno ni bil namenjen za težka vozila. Zopet smo modrovali in šoferju celo odsvetovali, da zapelje nanj. Šofer pa se je odločil, da tvega. Odprl je vrata z obeh strani kabine, pripravljen za skok v sili, in se pognal na

ponton. Deske in kolesa so se potopila v vodo. Vse se je treslo in majalo. Šofer je junaško in srečno prevozil oviro. Ploskali smo mu. Na drugem bregu si je prižgal cigatero in jo kadil, dokler nismo prišli še mi. Med potjo čez Istro in naprej smo ob cestah opazovali sledove ravnokar minule vojne. Nešteto prevrnjenih tankov, zgorelih kamionov, topov, čelad in neuporabnega orožja vseh vrst. Zidovi hiš so bili popisani z imeni Tito, z gesli »Tukaj je Jugoslavija«, »Tujega nočemo, svojega ne damo« in podobno.

V kraju Novi nam je uspelo, da smo bolno mamo z otrokom spravili v šofersko kabino, po dolgem upiranju neke zdrave ženske, ki ni hotela na kamion. Za en dan smo se ustavili v Trstu. Trst je bil naš, osvobodili so ga naši partizani. Oče si je vroče želel, da vidi svoj dom na Katinari, v vasici pri Trstu. Šli smo z njim. Doma ni bil že celih štiriindvajset let, od takrat, ko je leta 1921 zbežal v Jugoslavijo pred fašističnim nasiljem, star komaj sedemnajst let. Pripovedoval nam je, da so črnosrajčniki zapirali zavedne Slovence in mladino, jih po zaporih mučili z ricinusom in jih množično konfinirali na otoke Lipare. Doma ni bil niti takrat, ko mu je umrla mati, ki jo je globoko ljubil. Takrat ji je iz Petrovč napisal v slovo pretresljivo pismo, ki nam ga je prebral. Pismo so dali materi v roke in jo pokopali.

Zbežal je v Maribor, kjer je študiral na učiteljski in se preživljal z inštrukcijami in statiranjem v gledališču. V Mariboru so se pogosto spopadli z nemčursko mladino in jim s črnolom polivali bele podkolenke, ki so kazale njihovo pripadnost.

Na Katinari so nas naši sorodniki sprejeli z odprtimi rokami kot prave osvoboditelje. Vso vojno nismo vedeli drug za drugega, zato smo si

imeli veliko povedati. Nad nami je kot vroče tržaško sonce sijala svoboda.

Oče nam je razigran razkazal vse kotičke, kjer je preživel otroštvo. Videli smo, kje se je igral in kje gojil zajce, popeljal nas je tudi na kraj, kjer so prepevali slovenske pesmi.

Pripeljal smo se v osvobodeno Ljubljano. Našli smo tudi Srečka. Prišel je s puško na rami in z violino v roki. Ne vem, kje jo je staknil. Ne puško, temveč violino.

Prvo, kar sem opazil v Ljubljani, je bil zvrhan kamion kruha, ki je peljal mimo nas. Spet so ga začeli peči! (KONEC)

NOVE GALEBOVE NASLOVNICE

320 osnutkov za nove naslovnice Galeba je res presenetljiv odziv mladih risarjev, ali bolje umetnikov, na natečaj, ki ga je razpisalo Uredništvo revije januarja letos. Sodelovali so učence in učenci iz številnih šol in priznati je treba, da je izid natečaja presejal vsa najbolj rožnata predvidevanja in pričakovanja, tako da se je komisija, ki je poslala osnutke izbirala, znašla v velikih težavah. Velika večina osnutkov je bila zelo slikovita, domiselna, izvirna in prikupna, zato je bila izbira izredno pestra, odločitev pa dokaj težavna.

Po dolgem preverjanju, razčiščevanju, ugotavljanju izključno otroške izvirnosti in upoštevanju pravil natečaja, je komisija končno izbrala osem izdelkov, ki bodo v prihodnjem letu krasili naslovnice mladinske revije Galeb. Osnutke so izdelali:

MARINA MILKOVIČ, 5. r. OŠ »Pinko Tomažič« — TREBČE,
MARTA KLINC, 4. r. OŠ »Dragotin Kette« — SV. FRANČIŠEK,

MARKO OZBIČ, 5. r. OŠ »Karel Destovnik — Kajuh« — GROPADA,

KATJA MILKOVIČ, 5. r. OŠ »Karel Destovnik — Kajuh« — GROPADA,

MAILA OZBIČ, 3. r. OŠ »Karel Destovnik — Kajuh« — GROPADA,

KATJA KOMAR, 4. r. OŠ »Fran Venturini« — BOLJUNEC,
GABRIJELA BALDISSIN, 3. r. OŠ »Karel Destovnik — Kajuh« — GROPADA,

BARBARA PIERI, 4. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN.

Vsem pridnim zmagovalcem iskrene čestitke. Vsi dobijo v dar lepo knjižno nagrado.

Imena zmagovalcev so navedena v zaporedju objave njihovih osnutkov v prihodnjem letniku Galeba.

NA IZLETU

Miro še ni bil štirinajst let star, ko je dovršil nižjo gimnazijo. Zato mu je oče še isti dan kupil bicikel. Od tistega dne dalje je bil več na biciklu kot na nogah. Po nekaj tednih je prekosil celo Bina, ki se pa ni vozil na svojem, ampak na kolesu svojega očeta. Ali sta se naveličala dirjati sama po Gorici in bližnjih vaseh ali sta pa brala žalost z mojega in Markovega obraza, njunih sovrstnikov — nekega dne sta rekla, da naju bosta naučila voziti se na biciklu in, ko bova znala, da jo bomo vsi štirje mahnili kam daleč, morda celo na morje.

»Kje pa naj takrat dobim bicikel?« sem zastokal, Marko pa je dodal:

»Moj oče bi mi ga bil že kupil, ko bi imel denar, pa ga nima.«

»Poznam trgovca s kolesi, ki izpo-soja bicikle. Z mojim očetom sta si prijatelja, zato ne bo dosti računal,« je odgovoril Miro.

In tako se je zgodilo, da sta najina prijatelja mene in Marka kaj kmalu naučila voziti bicikel, in je napačil dan, ko smo vsi štirje, vsak na svojem kolesu zdirjali iz Gorice proti Devinu in morju, kamor smo bili namenjeni. Vozili smo tako, kot je določil Miro: drug za drugim, on spredaj, da je kazal pot, za njim Marko in jaz, zadnji pa Bine, da bi bil pri roki, če bi se komu kaj zgodilo ali če bi kdo omagal. Enakomerno in

ne prehitro smo pritiskali na pedale, čutili utrujenost šele na Krasu, nedaleč od Doberdoba. Miro je zavil s poti h krivenčastemu hrastu. Tam smo položili kolesa predse, da se odpočijemo in se podpremo z dobrotami iz svojih bisag. Sonce nas je že dobro grelo, čeprav smo v Gorici že ob petih zajahali svoje konjičke. Pred našimi očmi je valovila kamnita gričasta pokrajina, posejana tu pa tam s temno zelenimi bori in lepimi vinogradi, iz katerih so ponekod že nosili polne brente. Bili smo dobre volje, saj nismo vedeli, da sedimo prav tam, kjer bodo petnajst let kasneje slovenski fantje in morda tudi kdo izmed nas prelivali svojo kri za požrešne tujce.

Odpočili smo se, spet zajahali kolesa in se pognali za Mirom naprej. Izvozili smo že dobršen del poti, ko je nenadoma, kakih dvajset korakov pred Mirom, stopila iz stranskega

kolovoza na pot čreda govedi. Pred vso čredo je stopal mlad junec, ko da on vodi vso čredo. Ko je zagledal našo vrsto, je začel ritati, nato pa se pognal naravnost proti Miru. Vozili smo zelo hitro in Miru ni preostalo nič drugega, ko da zavozi na kup gramoza, ki se je kopičil ob cesti. Zavozil je res tja, na vrhu pa ga je zaneslo in trenutek zatem je že obvisel na vratu srboritega junca, ki je obrnil glavo in presenečen gledal čudo, ki mu je viselo z vratu. A nesreča nikoli sama ne pride, pravijo — Marko je pred čredo premočno zavrl in se z biciklom vred prevrnil, jaz sem se zaletel v Marka, Bine v mene, in tako smo vsi razen Mira ležali na tleh. Rešil nas je pastir, ki je čredo odgnal.

Pol ure kasneje smo se že kopali v Sesljanu, kjer nam je morje razkužilo praske in nam odvzelo vso utrujenost.

Neža Maurer

Ilustr.: Marjanca Jemec Božič

PASTIRJA

Sonce griče pase
na jesen.

Okrogli, mirni, rjavi
glodajo sinjino,
glodajo oblake —
in vse jim pride prav.

Jaz pa zajce pasem
na jesen.

Poskočni, nagajivi
uhajajo mi v zelje,
uhajajo v korenje —
ničesar jim ni prav.

ŽABE IN PEGE

Na zapadni strani Jozijevega doma je bila mlaka. Tam se je fant rad zadrževal. Zvedel je od odraslih, da so ponekod na svetu velike vode: reke, jezera in morje! Po teh vodah da plavajo čolni in ladje, ki so mnogo večje od Jozijeve hiše. To mora biti čudno! Ko pa je Jozi v neki knjigi videl slike tistih čudesov, se je odločil, da bo tam v mlaki naredil jezero.

Zmaknil je iz ute poleg hleva lopato pa motiko — in hajd na delo! Skopal je vse križem drage. Kar mezel je od veselja, ko je po teh kanalih začela teči voda! V jami, kjer se je vsa voda stekala, pa je iz drnov in kamenja stvoril nekak zid — in voda je bila zajezena. Kotanja se je kmalu napolnila in voda je tu in tam predrla nasip. Vedno više in više je zidal, gladina nastalega jezera pa se je širila. Koliko težav, skrbi in dela je imel Jozi, preden je ojačil z novim kamenjem, s koli in deskami tisti svojevrstni zid! Končno je našel rešitev v tem, da je napravil ob strani žleb za odvišno vodo, ki se je zdaj tam odtakala, ne da bi delala škodo.

Ko je Jozi gledal svoj jez, je rekel: To je pravo jezero!

Iz papirja, borovih skorij in desak je delal čolne in ladje, ob obrežjih pa je gradil hišice in nastajala so cela liliputanska naselja. Odvišna voda pri žlebu pa je gnala mlinček, ki je prav prijetno ropotal. Jozi se je tudi pri tej igraci izkazal nadarjenega mojstra.

Vse poletje ob vsakem prostem času je bil Jozi poleg svojega jezera.

A glej! Nekoč, ko je natančneje pogledoval v globino vode, pa zapaži čisto nepričakovane in nezaželjene letoviščarje — žabe! Kako smelo so plavale po Jozijevem jezeru, kako oblastno se oprijemale zasidranih ladij in čolnov, kako samozavestno regljale na obrežju!

Jozija je zgrabila jeza, da je bil zelen ko kuščar. Zoprne breklje, kdo je vam to ukazal! je zasikal skozi zobe.

Zdaj pa se je začela vojna ob Jozijevem jezeru!

A žab ne ujameš kar tako, posebno še v tako veliki vodi. Če sežeš za njo, se voda skali — in potlej je, kakor bi v temi muhe lovil.

Ampak raztogoteni posestnik in samovladar jezera je hotel pregnati nadležne tujce.

Ker v vodi ni dobil nobene žabe v pest, je segel po skrajnosti: predrl je nasip!

Ko pa je zginila voda, je zmanjkalo tudi žab. Poskrile so se v zaostalem grenu. A ena pa je bila toliko neprevidna, da jo je dobil Jozi v roke.

Nastavil je dolgo desko na kamen, tako da je ležala v ravnovesju. Na en konec te deske je položil potajeno žabo, na drugi konec pa je vrgel sila težak kamen. Hoj, žabo je vrglo v visokem loku v zrak!

Spet in spet je letala žabica v zrak. Ni ji pomagalo, da je še tako kazala rumenkasto — črni trebušček. Kaz-

novana je bila za ves žabji rod cele mlake!

Gotovo bi bilo po njej, ko bi ne bila zaklicala sem od hleva Jozijeve mami: »Glej ga grdina, kaj se je lotil! — Pusti to!«

Jozi je res nehal.

Ko je bil zvečer v sobi, je mati povedala: »Enkrat je bil paglavec, ravno tak kot si ti, ki je trpinčil žabe. Pa veš, kaj ga je doletelo? Žabe so ga obrizgale. Od takrat je imel po cellem životu vse polno tistih črno — rumenih peg!«

Peg pa se je Jozi bal — bolj kakor pa za svoje jezero! Zdaj je znova naredil jezero in žabe so smele biti v vodi.

Naslednji dan pa je bil Jozi v šoli. Prvič je opazil, da ima sošolec Zanikrnov Lojzi ves pegast obraz. Prišle so mu žabe na misel, pa je šepetaje vprašal svojega soseda, ali so ga morda žabe obrizgale.

Ta pa je bušnil v glasen smeh. Za njim pa Jozi — in kar cela šola.

O groza, ta dan pa je bil učitelj tako kisel!

Molčala sta Lojzi in Jozi, ko sta bila vprašana, čemu da se smejita.

Zato pa sta morala v kot.

Ko je Jozi tam po strani poškilil na Lojzija, se mu je zdelo, da vidi rumenkasto — črni trebuh velikanske žabe. Pa se mu je zopet kar samo od sebe zahihitalo — Lojzi pa jo je drobil za njim in spet vsa šola — zdaj pa še učitelj!

Prisrčnost tega otroškega smeha je omehčala sicer strogega, a dobrotnega šolnika. Pozval je Jozija k sebi in ga spet vprašal.

Zdaj pa je fant vse od začetka povedal, od svojega jezera, nezaželnih žab, o materinih besedah, pa o Lozijevem pegastem obrazu. Pravil pa je tako zanimivo, da se je vse do solz smejalo. Tudi učitelj.

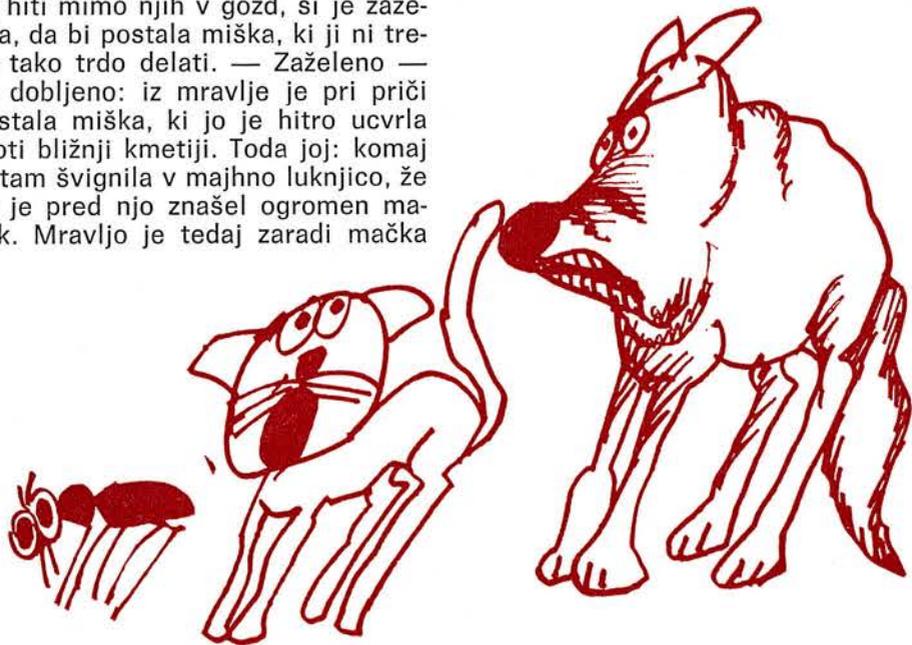
Tako je tisti dan bilo lušno v šoli, da še nikoli tako. Jozi pa je še navsezadnje postajal ponosen na žabe v svojem jezeru.

Nezadovoljna mravlja

Ob robu gozda je bilo veliko mravljišče. Tam je mrgolelo mравelj. Vse so bile sila pridne delavke. Le ena med njimi je vedno nergala. Vsako delo ji je bilo odveč. Nekoč so te mravlje našle velikega in rejenega hrošča, ki se je komaj še premikal. Njega so hotele zavleči do svojega mravljišča, pa jim to nikakor ni uspelo saj so bile že utrujene od dela. Posebno vedno nezadovoljni mravlji to garanje ni prijalo in, ker je prav tedaj videla urno miško, kako hiti mimo njih v gozd, si je zaželela, da bi postala miška, ki ji ni treba tako trdo delati. — Zaželeno — že dobljeno: iz mravlje je pri priči postala miška, ki jo je hitro ucvrila proti bližnji kmetiji. Toda joj: komaj je tam švignila v majhno luknjico, že se je pred njo znašel ogromen maček. Mravljo je tedaj zaradi mačka

oblila kurja polt in je vsa zatrepetala. Kaj zdaj? Najbolje bi bilo, če bi spet mogla postati mravlja, toda bila je pretrmasta, da bi pred bivšimi družicami priznala svojo zмотo. Tedaj je pomislila: kaj ko bi si zaželela, da bi postala maček. Mačkom ni treba tako trepetati za življenje, kot je zdaj trepetala mravlja, ki je bila zdaj miška. Glasno je zavdihnila: »Miška biti ne želim, naj se v mačka spremenim!« Zaželeno — že dobljeno! Še hitreje kot je bila po-

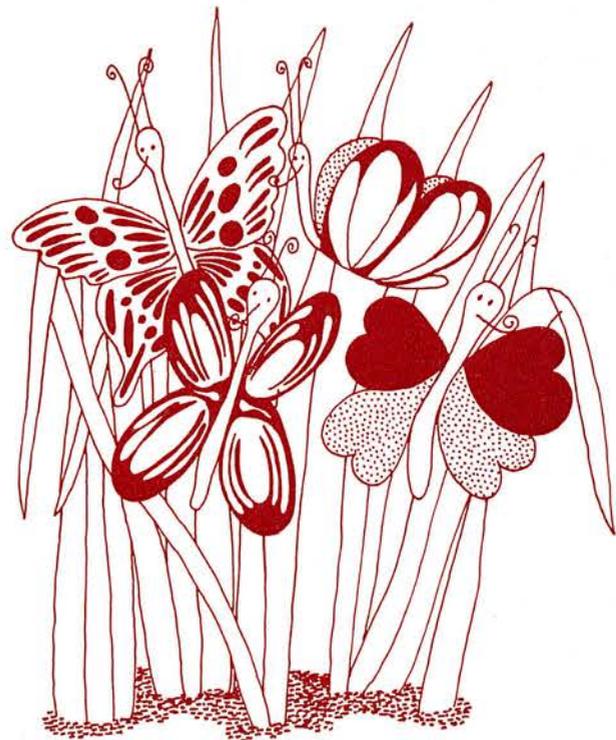

stala iz mravlje miška, je zdaj postala maček. Presrečna je bila, saj mačkom je še najbolje na svetu. Toda to »srečo« je uživala le malo časa. Kdo ve, od kod se je namreč pripodil ogromen pes — volčjak in z volčjaki ni dobro češenj zobati. Pes se je zakadil naravnost nad mravljo-miško-mačka in novopečeni maček je komaj odnesel pete. Splezal

je na bližnje drevo in se tam tresel kot šiba na vodi. Tako se je tresel, da ga je minila vsa trma in je v smrtnem strahu ter ves skesan zamijavkal: »Maček biti ne želim, naj se — v mravljo spremenim!« Zaželeno — že dobljeno: mravlja-miška-maček je postala spet mravlja in tako je bilo tudi prav, kajti vsakemu bitju je najbolje med svojimi!

METULJČKI

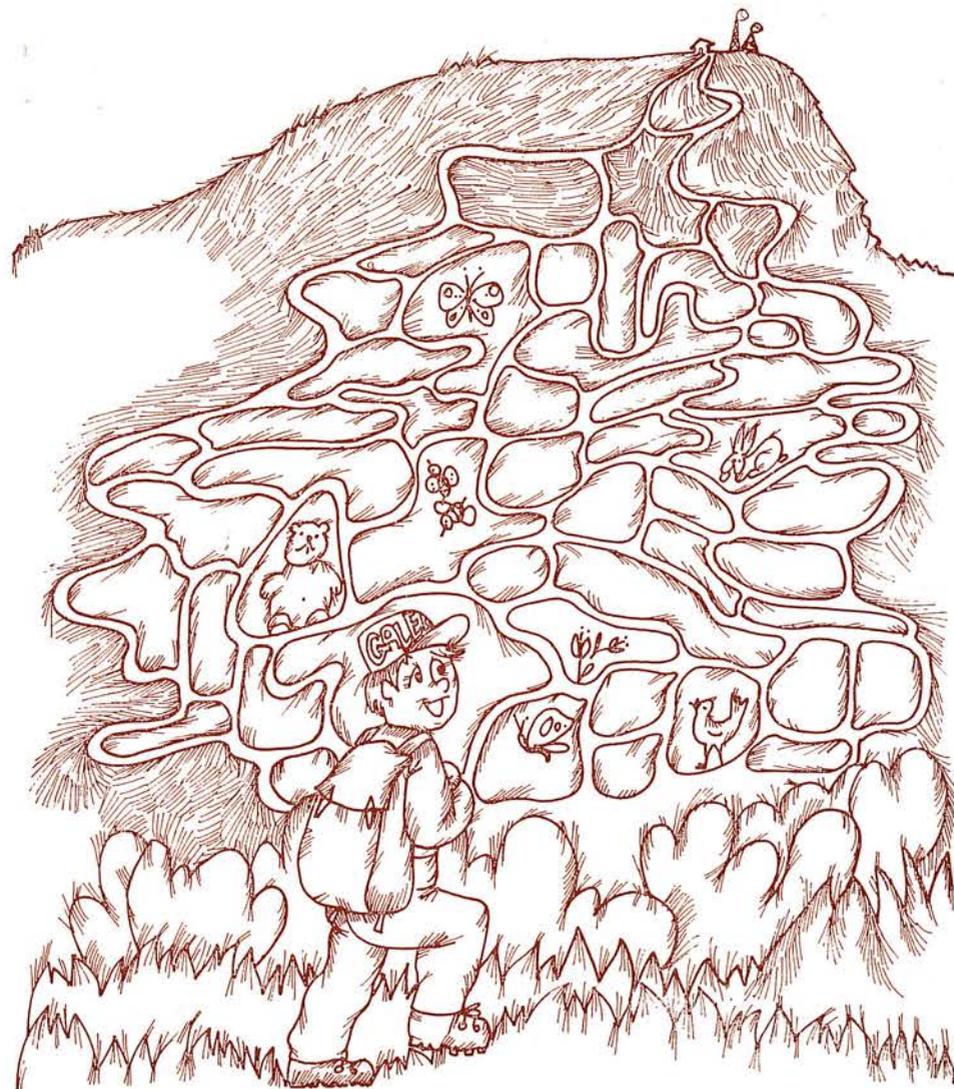
Dva citrončka,
en belin,
postiljonček —
potepin
pa cekinček
in pavlinček
so se davi
kdove kod
lovili,
zajtrk na livadi
zamudili!
Kaj se je pa
tu zgodilo
navsezgodaj,
da nikjer ni
več napródaj
niti kapljice
medice
ne za krajcarje
ne za petice?
Iz daljave,
sredi trave
in jútranje rose
sliši se
klepanje
kose...

MATEJKA
KO JE METALA KORUZO
JE PRITEKEL PISANI
ZAPODIL JE
IN SAM ZAČEL
ZOBATI
JE BILA JEZNA NA
POKLICALA JE
KI JE ZAPODIL
TEDAJ SO SE VRNILA
SO MIRNO POZOBALA

POT NA NANOS

MARKO JE SKLENIL ITI NA NANOS.
KATERA JE NAJKRAJŠA POT DO VRHA?

Čebelica in čmrlj

NA DIŠEČI CVETKI STA SE SEŠLA ČMRLJ IN ČEBELA.

»OJ ČEBELA,« PRAVI ČMRLJ, »KAKO SI TI SUHA! POGLEJ MENE, KAKO SEM DEBEL IN REJEN! I KAJ PA DELAŠ Z MEDOM, KI GA NABIRAŠ PO CVETJU, KAJ GA NE POJEŠ SAMA?«

»O NE,« ODGOVORI ČEBELICA, »JAZ GA DAJEM TUDI DRUGIM...«

»TO SI BEDASTA,« REČE NATO ČMRLJ, »JAZ GA PA SAM POJEM. ČEMU BI GA DAJAL DRUGIM? ZATO SEM PA TUDI TELESEN IN REJEN, HM, TI SI PA KOT TRSKA!«

»NAJ BOM KOT TRSKA, ZATO ME PA TUDI LJUDJE LJUBIJO BOLJ KAKOR VSE DRUGE MOJE VRSTE, TEBE PA SE BOJE IN TE NE MARAJO,« ODGOVORI ČEBELICA IN ODLETI PROTI ULJNIKU.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Bine Rogelj

Dogodivščina

Rjav medvedek, Medov sin,
neugnani potepin,
po goščavi rad caplja,
ga nikoli ni doma.

Neko jutro, skuštran, bos,
v staro duplo vtakne nos,
pičijo ga ose tri,
zdaj bolan doma leži!

2. KULTURNI DOMOVI — 9. novembra 1980 so otvorili v Mačkoljah srenjsko hišo. V tem domu delujejo kulturno društvo PRIMORSKO, prosvetno društvo MAČKOLJE in otroški pevski zbor SLOVENSKI ŠOPEK. Dom obsega dvorano z odrom, večjo sobo za seje in v spodnjih prostorih galerijo za razstavne dejavnosti in še dve manjši sobi.

4. KULTURNI DOMOVI — Tudi v Borštu gojijo prosvetno dejavnost v srenjski hiši. Prostore uporablja kulturno društvo SLOVENEK, v okrilju katerega delujejo mešani pevski zbor, mladinski pevski zbor in dramska skupina. V pritličju srenjske hiše so sobica za seje, večja soba za vaje, poštni urad in ambulanta, v zgornjem nadstropju pa je dvorana za prireditve z odrom.

6. KULTURNI DOMOVI — Domačini iz Rovt in Kolonkovca so obnovili skromno staro hišo v ulici Salita di Zugnano in jo s prostovoljnim delom preuredili v prosvetni dom. Otvoritev prostorov je bila 20. maja 1979. Člani kulturnega društva Kolonkovec imajo tu na razpolago dvorano za prireditve ter manjšo sobo za seje in knjižnico.

8. KULTURNI DOMOVI — Prostor ljudskega doma v Podlonjerju so na razpolago tudi kulturnemu društvu Union-Podlonjer. Ljudski dom ima večjo dvorano za predavanja, prireditve in vaje in gostilniške prostore. V dvorani je urejena knjižnica.

1. KULTURNI DOMOVI — V Ricmanjih so obnovili in preuredili staro »Babno hišo« v prosvetni dom. Slovesna otvoritev je bila 17. decembra 1978. V pritličju sta dve sobi, v prvi vadi mešani pevski zbor, v drugi pa se sestaja odbor kulturnega društva SLAVEC. Spodaj je galerija Babna hiša, kjer prireja likovne razstave. V prvem nadstropju je dvorana z odrom. Tu vadi tudi godba na pihala.

3. KULTURNI DOMOVI — V Prebenegu so s primerno slovesnostjo otvorili novo srenjsko hišo 3. februarja 1980. Odslej bodo vaščani gojili prosvetno dejavnost v njenih prostorih. V hiši je v pritličju večja soba za seje in prostor za skladišče, v zgornjem nadstropju pa lična dvorana z odrom in še soba za nastopajoče. Prostore uporabljata kulturno društvo JOŽE RAPOTEC in mladinski pevski zbor.

5. KULTURNI DOMOVI — Slovesna otvoritev obnovljenega prosvetnega doma Albert Sirk v Križu je bila 7. decembra 1980. V pritličju sta veža in gledališka dvorana, v spodnjih prostorih pa slačilnice za igralce, bar in manjša dvorana. V domu je tudi knjižnica. Prostor so na voljo kulturnemu društvu VESNA in športnemu društvu MLADINA. Vesna vključuje moški in dekliški pevski zbor in nogometno moštvo, Mladina pa ima odsek za balet, goji namizni tenis in smučanje in izdaja ciklostiliran list Skdanc.

7. KULTURNI DOMOVI — Člani kulturnega društva LONJER-KATINARA so vzeli v najem prostore gostilne pri Županovih v Lonjerju in jih s prostovoljnim delom preuredili v prosvetni dom. V domu so dvorana za predavanja in prireditve, soba za seje in gostilniški prostori. V drugi hiši v vasi ima društvo sobo za knjižnico in pevske vaje. Dom je na razpolago tudi športnemu društvu Adria.

2. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— Občasno so zbrani material že nekajkrat razstavili javnosti. Sedaj pa so se odločili, da bodo v doglednem času na omenjeni postaji uredili muzej železniških prevoznih sredstev. Na sliki: električni tramvaj, ki je še pred desetletjem vozil po tržaških ulicah.

4. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— V prostorih nekdanje železniške čakalnice so razstavljene raznovrstne tablice, železniške kape, svetilke, stare naprave za brezžični brzovaj, miniaturni modeli lokomotiv in še mnogo drugih železniških eksponatov. Na sliki: tablice in svetilke jugoslovanskih železnic.

6. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— Na čelni strani prave parne lokomotive sta razstavljeni dve miniaturi lokomotivi še iz prejšnjega stoletja. Zgoraj je model italijanske lokomotive na premog iz leta 1880, ki je vozila na jadranski progi, spodaj pa model ameriške lokomotive na drva vrste Phantom iz leta 1857.

8. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— Posebnost muzeja je parna lokomotiva model 80. Prvi primerek so izdelali leta 1908 na Dunaju v tovarni Wiener Neustadt. Zgrajena je bila izrecno za zahtevno bohinjko gorsko progno, zato zmore največ 50 kilometrov na uro. Po drugi svetovni vojni so jo prevzele Jugoslovanske železnice. Ta »hlapon« je vozil na progno Nova Gorica-Podbrdo-Jesenice še do leta 1977. Premer koles meri 130 centimetrov.

1. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— Skupina ljubiteljev železniških prevoznih sredstev že več let zbira stare lokomotive, tramvaje in drugi železniški material na postaji južne železnice v Trstu (Campo Marzio). Na sliki: električni tramvaj, ki je mnogo desetletij prevažal tržaške potnike.

3. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— Ljubitelji v prostem času, zlasti ob nedeljah, potrpežljivo popravljajo in barvajo zarjavele lokomotive in tramvaje. Na sliki: lokomotiva v popravilu, dar jugoslovanskih železnic.

5. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— Omenjeni ljubitelji so tudi pridni izdelovalci miniaturnih lokomotiv. Na sliki: miniaturni model italijanskega električnega lokomotorja E 626 iz leta 1930. Model je izdelal strojevodja Giuseppe Ranieri.

7. MUZEJ LOKOMOTIV IN TRAMVAJEV

— Italijanska parna lokomotiva model 685 je ena najhitrejših te vrste, saj zmore kar 120 kilometrov na uro, tehta 72.000 kilogramov brez tenderja in premer koles meri 185 centimetrov. Prvo tako lokomotivo so izdelali leta 1920 v milanski tovarni Officine Meccaniche.

Vera Poljšak

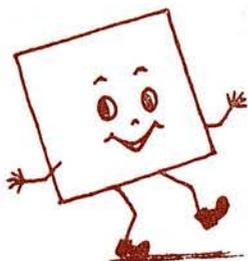
Ilustr.: Magda Tavčar

KITKA

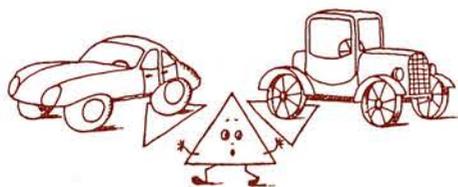

KVADRAT IN KVADRATEK

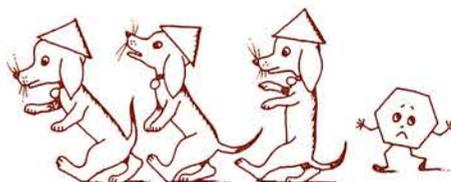
Bil je lep kvadrat iz snežno belega stiropora. Nekoč se mu je zahotelo veselih doživetij. Zato je krenil v širni svet. Hodil je in prispel do cestnega križišča. »Kam pa zdaj?« se je vprašal. Ni se mogel odločiti, na katero stran naj jo mahne.

Medtem sta drug za drugim pridvela dva avtomobila. Prvi je zavil v levo, drugi v desno. Reklo je rsk-rsk, in vsak izmed njiju je s svojimi kolesi odlomil četrtino kvadrata.

»Tako se zgodi, če preveč pre-mišljuješ,« je ugotovil neodločnež. »Zdaj nisem več kvadrat, marveč trikotnik!«

Vstal je in nadaljeval svojo pot. Ni še prišel daleč, ko so ga srečali trije kužki, ki so hodili po dveh.

»Hej!« je bevsknil eden izmed njih. »Naredimo si čake! Mar ne bomo imenitni — kužki s čakami?«

Stopil je k trikotniku in mu odgriznil vse tri vogale. Potem so si kužki postavili majhne trikotnike na glave in bili tako imenitni kot še nikoli. Trikotnik pa je postal šesterokotnik.

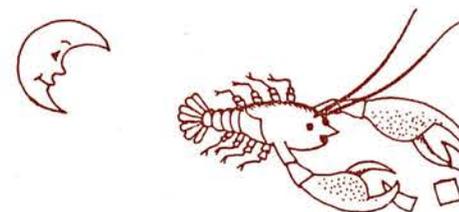
Začelo se je mračiti. Zavel je veter in kotalil šesterokotnik tako dolgo, da se je lepo obrusil in postal vzoren krog. Takšnega je našel godrnjavi medved.

»Glej, glej!« ja zabrundal. »Od kdaj pa ležijo mlinci kar ob potoku?« Ugriznil je v stiroporasti krog, da je

postal mesecu podoben. Ko je opazil svojo zmoto, je izpljunil neužitni stiropor in vrgel ostanek v tolmun.

Izza hriba je vstal mesec. S svojo srebrno svetlobo je prebudil spečega raka. Ta se je pretegnil in odšel na nočni pohod po potočnem dnu. Ob tem se je ozrl tudi navzgor.

»Šmenta!« je vzkliknil ves prese-nečen. »Kaj takšnega pa še ne, da

bi v eni noči svetila kar dva mese-ca: eden na nebu, drugi na vodi. Grem, in popravim to napako!«

Zaplaval je na površje, razprl klešče in odstrigel stiroporastemu mesecu oba roglja. Iz stiroporastega meseca je postal majhen stiroporasti kvadratek. Tega je voda odnesla daleč naprej, dokler se ni pri lesenem mostu zagozdil med obrežno zelenje.

Na mostu pa je stal raztrgan be-rač. Zagledal je stiroporasti kvadratek, se počehljal za ušesi in zamrmral v košato brado: »Hm! Nekaj podobnega sem nekoč že videl. Toda tisti kvadrat je bil precej večji. Zdaj res ne vem, če je bil oni ded, oče, brat, stric ali boter tega male-

ga. Čakaj, da se spomnim!« Potem se je globoko zamislil. Če mu te uganke še ni uspelo razvozljati, stoji kar naprej na mostu, kjer premišljuje in premišluje. Spoznali ga boste po prašnem klobuku, za katerega si je zataknil marjetico; po njej pa leze sedempikčasta pikapolonica, ki bo pravkar poletela proti toplemu soncu...

Lojze Abram

DVE USPELI PEVSKI PRIREDITVI

Še vsaka otroška prireditev je nepozabno doživetje, bodisi za nastopajoče, kot za občinstvo. Lahko si torej mislimo, kakšen praznik je bil za otroke kar dvakratni nastop v Kulturnem domu na dveh priljubljenih pevskih revijah otroških in mladinskih zborov v razdobju dveh mesecev. Obakrat je bilo vzdušje živahno in neposredno. Na odru so se zvrščali pridni mali pevci, ki so dajali duška svojim zvonkim glasovom in tako prostodušno prispevali, da sta že tradicionalni pevski reviji doživeli izreden uspeh, v splošno zadovoljstvo nastopajočih in poslušalcev.

Sredi marca je na enajsti reviji otroških zborov »Pesem mladim«, v organizaciji Zveze cerkvenih pevskih zborov, nastopilo 16 manjših in večjih zborov, skupno okrog 500 otrok. V glavnem so bili zbori raznih osnovnih šol, med katerimi so bili tudi, ki so prvič nastopili. Najbolj prikupen je bil zaključni nastop vseh združenih otroških pevskih zborov, ki so zapeli skupno pesem ob spremljavi ansambla »Galebi«.

Živahno vzdušje se je v Kulturnem domu ponovilo sredi maja ob nastopu mladih in najmlajših pevcev na šesti reviji »Naša pomlad«, ki jo prireja Zveza slovenskih kulturnih društev. Tokrat je nastopilo 17 zborov. Vsak je zapel po štiri pesmi iz bogate zakladnice slovenskih ljudskih, umetniških in borbenih motivov. Na reviji »Naša pomlad« je kot gost nastopil tudi mladinski zbor iz mesta Oderzo, ki ima že vrsto let tesne stike z mladinskim zborom Glasbene matice v Trstu.

Take pevske prireditve naših najmlajših pomenijo veliko spodbudo za mlade pevce in njihove vaditelje. Gre torej za prireditve, ki prinašajo nemalo svežine in sproščenosti in so za nastopajoče otroke pravi praznik. Pri takih priljubljenih pevskih revijah sicer kakovost nastopov ni bistvena, sta pa predvsem važna neposredni pristop najmlajših in njihovo prizadevanje, da se neprisljano približujejo lepemu petju in glasbi.

Vlado Firm

Ilustr.:
Ive Šubic

ČUK

V staro drevesno duplo je pogledal mrak. Prav počasi se je priplazil, tipal in tipal ter zbujal nočne ptice. V gozdu je bilo že mrachno, na polju in travnikih še svetlo. U-u-uk se je oglasil v svojem duplu mehkopernati čuk. Njegov klic je bil otožen. Ne, nikogar ni hotel prestrašiti, le oglašal se je, oglašal kot vse ptice. Zlezal je iz dupla. Njegove rumenkaste oči so se svetile. Mehko so strmele v mrak. Razpel je peruti in neslišno odletel. Jadral je, med drevjem, še nekajkrat zamahnil s krili in sedel na jelšo ob potoku. Žabji zbor se je neutrudno oglašal. Prišel je čas njegove večerje. Na pesku je ždela zelenkastopikčasta žaba. Zgrabil jo je s svojimi ostrimi kremplji in njegov ukrivljeni kljun je kaj kmalu opravil delo. Otresel je perje in letel naprej. Pod njim so temnela polja. Na telefonskih dro-

govih so posedale vrane. Opazile so črno drsečo senco in se vznemirile. Med razori je drobila miš. Drobna poljska miška. Iskala je zrnja in se vračala v svojo luknjico. Nad njo je zašuštelo. Temna senca razpetih kril jo je prekrila. Niti zacviliti ni utegnila, ko so jo že stisnili čukovi kremplji. Drobna kot je bila, je negibno obležala. Čuk jo je prav počasi povečerjal. V mraku so se oglasile vrane. Spreletavale so se, dvigale, spuščale in krakale. V širokem loku se jim je izognil čuk, preletel polja in sedel na ostrešje najbližje vaške hiše, ki je tonila v mraku.

MOČVIRNA UHARICA

Nad barjem je frfotal rumeni metuljček. Frfotal je in se zaganjal zdaj v ta zdaj v oni sončni žarek, ki se mu je vedno spretno izmaknil. Utrujen je sedel na osameli in ši-

roki regratov cvet, da si oddahne. Rumeno-kljuni kos, ki je stikal med grmičevjem, je vzletel. Preplašila ga je kačica, ki se je zvijala in hitela proti močvirju. V umazani vodi je zapljuskalo. Prav na robu velike mlake se je močvirna uharica predajala v svojem mehkem gnezdu prijetnemu počutju poletnega dne in toplemu vetru, ki je pihljal prek močvirnih travnikov, se za hip

ustavil in že vnovič pohitel naprej proti zelenim gozdovom. Otresala je s čopkoma, ki sta se napihovala v vetru, njene živo rumene oči pa so prijazno zrle v sončni dan. Kačica, ki se ji je tako mudilo k umazani vodi v mlaki, kjer so se oglašale žabe, se je zvijala in hitela, ne da bi vedela, da ždi ob robu velike mlake pisana sova in čaka na plen, ki ji bo sam prihitel

pred kljum. Sova jo je opazila. Načeperila se je in oči so se ji zasvetile. Njen svetli pogled ni bil prav nič več prijazen. Vzletela je z rahlim šumom in, še preden je kačica utegnila smukniti v vodo, jo je močvirna sova že držala v kremlih. Kačica se je zvijala, pa ni prav nič pomagalo. Sova je usekala s kljunom in kačice kmalu ni bilo več, ostala je sova in sončni dan.

Lojze Abram

Tretja osnovnošolska OLIMPIADA

Spet smo doživeli pestro in spodbudno športno prireditev, ki ji pri nas ni primere. Nad 400 živahnih in razposajenih otrok, polnih športnega elana, se je sredi maja zbralo v Borovem športnem centru na stadionu »Prvi maj«, da se pomeri na tretji,

že tradicionalni osnovnošolski olimpiadi, zaključni prireditvi Športne šole v Trstu, ki je bila tokrat ponovno pod pokroviteljstvom revije Galeb. Bilo je pravo veselje gledati mlade športnike, kako se med glasnim vpitjem in veselim vriskanjem merijo v

atletskem troboju, v nadvse privlačni igri med dvema ognjema in v šahu.

Glavni del tekmovanja je predstavljal atletski troboj, v katerem so morali otroci metati žogo, skakati v daljino in teči na razdalji 20 metrov. Mladi, nadebudni športniki so se izkazali z nadvse kakovostnimi rezultati in do izraza so prišli res najboljši.

Nastopili so otroci iz devetih mestnih šol v Trstu in šole v Miljah, ki so vključene v Športno šolo. Najboljši so bili učenci osnovne šole »Oton Župančič« pri Sv. Ivanu, ki so na skupni lestvici atletskega troboja zbrali kar 98 točk. Na drugo mesto so se uvrstili otroci osnovne šole »Karel Širok« iz ul. Donadoni, tretji pa so bili mladi športniki osnovne šole »Josip Ribičič« od Sv. Jakoba. V igri med dvema ognjema pa so se ponovno izkazali igralci osnovne šole »Oton Župančič« od Sv. Ivana, v orientacijskem pohodu, ki je bil pred mesecem dni, v priredbi Slovenskega planinskega društva v Trstu, vedno v sklopu Športne šole, pa so bili najboljši mladi planinci

osnovne šole »Karel Širok« iz ul. Donadoni.

Pravi športni praznik najmlajših torej, ki iz leta v leto postaja vedno bolj priljubljen in borben.

Omeniti je treba tudi, da so prireditelji s pomočjo učiteljev pripravili tudi likovni natečaj na teme športa, planinstva in narave. Na podlagi ocen kolektivnih risb je zmaga pripadla osnovni šoli »Ivan Grbec« iz Škednja, drugi so se uvrstili učenci osnovne šole »Fran S. Finžgar« iz Barkovelj, tretji pa risarji osnovne šole »Fran Milčinski« s Katinare.

Najbolj živo in pestro je bilo na zaključnem nagrajevanju. Udeleženci osnovnošolske olimpiade in njihovi starši so do zadnjega kotička napolnili veliko igrišče v »balonu« na stadionu »Prvi maj«, kjer ni manjkalo veselja in huronskega vpitja ob podeljevanju nagrad posameznikom in ekipam. Med nagradami so bile tudi lepe knjižne nagrade in diplome vsem udeležencem olimpiade, ki jih je dala Mladinska revija Galeb.

»POZDRAV POMLADI« v Sovodnjah

V Sovodnjah je nad 130 otrok, od otroškega vrtca do nižjih srednjih šol, nastopilo na športnem srečanju »Pozdrav pomladi«, na katerem so sodelovali skupine mladih telovadcev iz raznih krajev Goriške in gostje iz Nove Gorice in Bilj. Tudi na tej

športni prireditvi za goriške otroke je bilo veselja in športnega navdušenja na pretek. Mladi ljubitelji športa, ki je ena osnovnih dejavnosti Zveze slovenskih športnih društev v Italiji, so se pomerili v otroškem troboju in v igri med dvema ognjema.

USPEH ROLKARJEV S. K. »DEVIN«

Na prvi tekmi za državno prvenstvo v ski rolkah v Mestrah so se te dni pohvalno izkazali mladi člani Smučarskega kluba »Devin«. Med najmlajšimi je za veselo vzdusje poskrbela Elena Verč, ki je v svoji kategoriji zasedla drugo mesto, Kristina Gabrovec je bila četrta, Rosana Gabrovec pa

sedma. Navdušenje je bilo na višku, ko se je 14 rolkarjev Smučarskega kluba »Devin«, od 16 nastopajočih, uvrstilo med prvo deseterico posameznih kategorij. Društvo samo pa je s tem nastopom na državnem prvenstvu v ski rolkah osvojilo odlično tretje mesto.

Duško Jelinič

Pri Belopeških jezerih

Lepe sončne nedelje v maju se je pisana skupina planincev, ki je štela 73 otrok in 23 vodičev Slovenskega planinskega društva v Trstu, odpravila na izlet Športne šole k Belopeškim jezerom pod mogočnim masivom Mangrta, prav na koncu Kanalske doline. Vesela mlada družina se je navsezgodaj, ob prav nemogoči uri, zbrala na tržaški železniški postaji, kjer so jo čakali starejši planinci — vodiči. Otroci so bili učenci iz skoraj vseh mestnih osnovnih šol in iz Milj. Kot že na prejšnjih izletih so se tudi to pot razdelili v skupine, v glavnem po šolah, in za vsako skupino sta skrbela najmanj po dva vodiča, ki sta

stalno pazila, da se kdo ne izgubi po poti.

Vožnja z vlakom iz Trsta do Trbiža je trajala kake tri ure, ki pa so vseeno hitro minile. Na Trbižu je čakal avtobus, ki je sprejel vase prav vse udeležence izleta, čeprav nekoliko utesnjene, in jih varno pripeljal do spodnjega Belopeškega jezera. Končno! Tu se je pravzaprav komaj začel pravi izlet. Najprej vsi okoli jezera, kjer so bile negibne postrvi tik pod gladino najbolj zanimive, nato prvi postanek za malico.

Področje Belopeških jezer je naravni park, celo prvi v naši deželi, kar pomeni, da so tu živali in rastline zaščitene. In res je kraj po svojem rastlinstvu in živalstvu,

pa tudi po naravni lepoti, izreden. Najlepši pa je bil pogled na zasneženo pogorje Mangrta, ki se je kopalo v suncu. Sonce! Saj res, bilo je zelo toplo, tako da so se po malici vsi leno podali do drugega, zgornjega jezera. Hoje sicer ni dosti, a ker so bile steze v glavnem slabo zaznamovane, je marsikatera skupina nehote nekoliko podaljšala pot ter se igrala »Robinzona na samotnem otoku«.

Vse se je seveda srečno končalo, saj so bili kmalu spet zbrani ob zgornjem jezeru. Tu so bili otroci popolnoma prosti, seveda

pod budnim očesom vodičev. Zato so si izmislili najrazličnejše igre, saj so imeli na razpolago morje (jezero), gore (skalovje) in puščavo (prostrana, nekoliko blatna »ravnina« pred jezerom). Bilo je torej za vse okuse. Niti žoga ni manjkala in čas je otrokom kar hitro minil.

Proti koncu popoldneva je zatrobil avtobus, kar je pomenilo, da je izleta konec. Škoda! Še pot na Trbiž, od tu pa z vlakom v Trst, kjer so mlade izletnike čakali starši, ki so se, brez svojega naraščaja, vsaj za en dan oddahnili.

Zdravko Omerza

Ilustr.: Jasna Merku

Blaževe kotalke

Blaž je hotel kupiti kotalke. Zato je hranil denar v hranilniku... banke. Da bi čimprej nahranil dovolj denarja, je nabiral star papir in ga nosil na Odpad. Sosedom je pomagal spravljati ozimnico v shrambe in dobil od njih kakšen dinar. Vsak dinar, ki ga je dobil za rojstni dan ali ob kakšni drugi priliki, je dal v hranilnik.

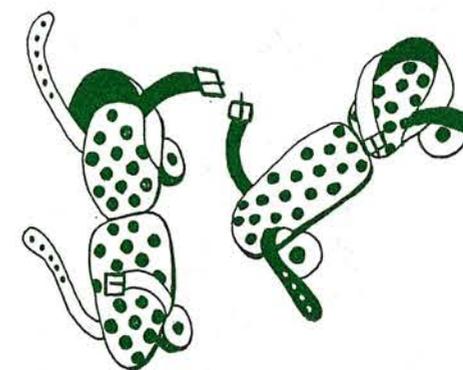
Poleti je šel v gozd nabirat borovnice, jeseni pa gobe in kostanj. Za te sadeže je dobil tudi precej denarja.

Večkrat je nesel hranilnik v banko. Tam so ga odprli in prešteli denar. Vsoto so zapisali v hranilno knjižico.

Ko je sčasoma prihranil dovolj denarja, je vsega dvignil v banki in kupil kotalke.

Na pločniku pred domačo hišo je nataknil kotalke in se pognal naprej. Toda »o, joj!« ni obdržal ravnotežja in je telebnil na tla. Dečki, ki so ga

gledali, so se mu smejali. Toda Blaž ni bil nič jezen, ampak se je vadil naprej. Še večkrat je padel, toda končno se je le naučil dobro kotalkati. Sedaj mu je bilo v veliko veselje, ko je švigal po pločniku sem in tja. Naučil se je tudi napraviti lepe obrate in skoke. Da bi pa še bolje napredoval, se je vpisal v kotalkarski klub.

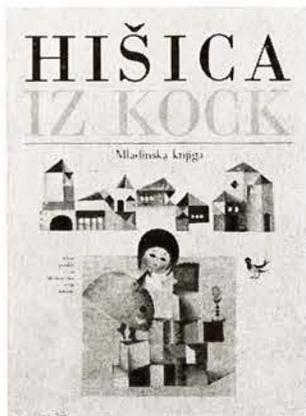

Branje za počitniške dni

Sonce in nežni morski valovi nas že spominjajo, da gre pouk h kraju. Šolske klopi boste zamenjali s peskom na plaži ali s težkimi čevlji v planinah, tintnik z lepo ogorelo kožo, knjigo z gramofonom in ploščami. Sprostitve ne bo manjkalo.

Rad bi bil nevsiljiv, pa čeprav vam moram svetovati branje knjig. No, naj bo tudi ta nasvet v sozvočju s časom, razposajen in lahkoten.

Povedati moram, da sem tudi sam z užitkom prebral pravljico »KRALJ DROZGOBRAD« izpod peresa **Jakoba in Wilhelma Grimma**, ki sta predvsem znana kot avtorja »Rdeče kapice«. Njun pravljичni svet je prav posebne vrste, kar je znala lepo upodobiti tudi risarka **Kamila Volčanšek**, ki je knjigo na svojevrsten način opremila. Pravljica je pač kot vse ostale pravljice in ta nas uči, da ne smemo biti ošabni, kot je bila kraljična, ki je bila za svoj »greh« kaznovana. Ko pa je svojo napako priznala, je dobila v dar kraljeviča.

Ostanimo še v sanjskem svetu, ki je tako značilen za poletje, ko nam lahko domišljija zaplava neznano kam in se lahko predamo vsakovrstnim željam. Lepo je sanjati in o tem nam pripoveduje tudi knjiga »HIŠICA IZ KOCK«. Gre za izbor pravljic različnih, svetovno znanih pisateljev, ki nam pričarajo najrazličnejše trenutke, take kot jih pač doživljajo otroci iz posameznih držav širom po svetu. Ob risbah priznanih risarskih mojstrov boste uživali v posebnem, pravljичnem in sanjskem ozračju in tako bodo tudi vaše počitnice lepše potekale.

Seveda, lahko bi vam predstavil še kako knjigo, vendar nadaljnjo (poletno) izbiro prepuščam vam samim v upanju, da vas v Galebu nisem preveč dolgočasil, ampak povedal marsikaj koristnega in vam pomagal pri branju. Pa na svidenje in veliko zabave, lepih trenutkov in dobrega razpoloženja.

ZBEŽALA SEM

V šoli smo prebrali berilo o dečku, ki je hotel zbežati od doma, potem pa se je premislil, ker je bil lačen. Ko smo končali brati, nam je učiteljica dala za nalogo ta prosti spis.

Ko sem imela štiri leta sem se nekega dne ujezila z dedom. Ne spominjam se zakaj, le to vem, da se je pogovor končal nekako takole: »V tej družini me vsi jezite! Naveličana sem tega življenja. Zdaj grem in nikoli več me ne boste videli! Saj ste to sami hoteli!« Ded pa mi je odgovoril: »Pa pojdi!« Vsa objokana sem šla v svojo sobo, vzela obleko, nogavice, punčko in njeno obleko; v kuhinji sem vzela hlebec kruha in vse skupaj spravila v najlonsko vrečko. Postala sem na hišnem pragu, zunanaj je bila že tema. Pomislila sem, da bi bilo bolje, če ne bi šla. Potem pa sem se takole opogumljala: Moram iti naprej. Vsaj to noč ne smem ostati doma. Prav gotovo me bodo iskali in jokali za mano. Mene pa ne bo! Ko sem prišla do dvoriščnih vrat, pa mi je zmanjkalo poguma. Vrnila sem se v hišo. »Sedaj je tema«, sem rekla. »In zmeraj mi pravite, da moram biti doma, ko je tema. Vidite, kako sem ubogljiva!« Tako se je zgodilo potem še večkrat. Zdaj se temu smejem in si mislim, kako nespametna sem bila takrat. Sedaj pa nikoli ne pomislim, da bi še naredila kaj takega.

Tanja Ukmar
5. a r. OŠ PROSEK

Sedaj, ko si že velika...

KAKO SEM HOTEL ZBEŽATI Z DOMA

Bil sem pri noni in nekega dne sem se domislil, da si zgradim ladjo. V kotu na dvorišču sem našel stara vrata, nekaj desk in kos najlona. Delo je trajalo več dni, ker sem moral barko tudi pobarvati. Da bi bil varen pred dežjem, sem napravil tudi nekakšno streho nad njo. Ko sem jo končal, se mi je zdela čudovita. O svojih barki sem

hitro povedal sošolcema Petru in Eriku. Nekaj dni pozneje smo se vsi trije domenili, da bomo šli z doma. Dopovedovali smo si, da nam je dovolj tega, da smo zmeraj tepeni in da moramo samo ubogati in le ubogati. Vse smo lepo določili: dan odhoda, kdo poskrbi za hrano, kdo za pijačo, pa za stvari, ki jih bomo na poti potrebovali. Samo še ena reč ni bila dokončno določena: kam bomo šli in kako. Pa sem predlagal, da lahko odplujemo kar po morju z barko, ki sem jo sam naredil. Oba prijatelja sta rekla, da imam prav. In tako je napačil tisti dan, ko naj bi proti večeru odpotovali. Ko pa smo se zjutraj srečali v šoli, smo začeli ugotavljati, da nimamo ne dovolj jedi ne dovolj pijače... in premalo poguma. Zato smo se kar hitro zedinili, da je le boljše ostati doma, pa čeprav smo včasih »krivično« tepeni.

Giulio Taučer
5. a r. OŠ PROSEK

Namesto vas je torej splaval po vodi načrt. Kakšna krivica (poleg tiste seveda, ki vas že tepe!?)

HOTEL SEM ZBEŽATI

Še danes se spominjam, kako sem hotel nekega dne zbežati od doma. Zgodilo se je tako. Nekega dne me je obiskala teta. Kupila mi je lepo rdečo žogico. Zelo sem bil zadovoljen, posebno pa zato, ker je žogica visoko skakala. Teta mi je rekla, naj se z njo igram samo na vrtu. Šel sem na vrt. Ko se je mama pogovarjala s teto v kuhinji, sem potihoma vstopil v jedilnico. Metal sem žogico v zid. Ko je mama zaslišala ropotanje, je prišla in me opozorila, naj pazim, da česa ne razbijem. Mamine besede niso veljale dovolj. Igral sem se naprej. Mama me je še dvakrat opozorila, a jaz je nisem poslušal. Žogico sem vrgel v zid tako močno, da je odskočila naravnost v vazo. Vaza se je premaknila in padla na tla. Razbila se je na ne vem koliko kosov in voda se je razlila povsod. Prestrašil sem se in zlezal pod divan. Mama in teta sta prihiteli v jedilnico. Poklicali sta me, a jaz se nisem oglašil. Potem sem počasi zlezal izpod divana. Prestrašeno sem gledal mamino kričalo je name in me udarila po riti. Zelo sem bil žalosten in užaljen. Sklenil sem, da zbežim od hiše. Vzel sem bombone, še nekaj drobnih reči ter šel po stopnicah. Na zadnji sem se premislil. Mama je vedela, da čepim pred vrati. Odprla jih je in me vprašala, če sem lačen. Odgovoril sem ji, da sem. Mama me je pobožala po laseh in šel sem za njo v kuhinjo. Pozabil sem na vse, kar se je zgodilo. Tudi mama mi je odpustila, a rekla mi je, da otroci morajo poslu-

šati in tudi ubogati, kar jim mama reče. Potem sva s Sandijem sklenila, da bova s svojim prihranki kupila mami za rojstni dan novo plavo vazo. In tako sva tudi storila.

Andrej Kompare
5. r. OŠ PROSEK

... in mamica je bila vesela!

No vidiš, kako lepo se je vsa stvar iztekla, nemara se jo splača celo ponoviti. Kaj pa žogica, jo še imaš?

ODMOR V ŠOLI

Ob deseti uri in dvajset minut se začne odmor. Traja dvajset minut. Takrat hitro pospravimo potrebščine pod mizo in malicamo. Potem gremo za nekaj časa v otroški vrtec, ki je v našem nadstropju. Tam se igramo z igračami. Ko je odmora konec, pritečemo v razred. Učiteljica medtem pije čaj in se pogovarja z drugimi učiteljicami. Med odmorom se tudi pričkam. Jaz bi hotel igrati nogomet. Učiteljica pa mi ne dovoli, ker pravi, da učilnica ni nogometno igrišče. Med odmorom se nikoli ne dolgočasim in hotel bi, da bi bil odmor še daljši.

Fabio Grilanc
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Koliko daljši? Za eno nogometno tekmo na igrišču, ali tudi kaj več?

Že prvošolec ve, da je v šoli po dveh urah učenja odmor. Zakaj? Odmor je potreben, da pojemo malico, da se odpočijemo po dveurnem trudu. Kdor pa hoče, se lahko v razredu tudi igra. Te igre so: Črni Peter, pomorska bitka, pucle in še druge mirne igre. Lahko gremo tudi na stranišče. Učenci 2. in 3. razreda pa gremo najraje v vrtec, ki je v našem nadstropju. Tam gledamo igrače, spoznavamo nove otroke in se igramo z Ano Turko. Ana je plavalosa, ima plave oči in je stara dve leti. Ko spet zazvonim, mi je žal, da je odmora že konec. Želim si, da bi odmor trajal vsaj trideset minut. Potem moramo sedeti v klopih in čakati učiteljico tiho, brez prepira. Če se kdo prepira, reditelj napiše njegovo ime na tablo. Tudi če kdo kriči, se ga zapiše. Ko pride učiteljica, vpraša reditelja, kaj so napisani naredili. Tistemu, ki je kričal ali se prepiral, dá učiteljica črno piko. Tako je pri nas med odmorom. Če vam bo ta spis ugal, bom zadovoljen.

Igor Stopar
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Mi je ugal, veš! (Vsaj toliko kot tebi Ana Turko!) Si zadovoljen?

MOJ NAJLJUBŠI PRIJATELJ

je Massimo Barini, star sedem let. Ima svetle lase in svetle oči. Massimo je približno velik kot jaz. Hodi v drugi razred. Ker sta drugi in tretji razred skupaj, sva tudi skupaj v učilnici. Njegovemu bratu je ime Davide. Z Massimom se zelo rad igram. Večkrat greva skupaj na izlet in tako se tudi skupaj igrava. Včasih je Massimo priden in tudi prijazen deček. Posebno kadar sva sama, se lepo mirno igrava. Upam, da bova prijatelja še mnogo let.

Aljoša Tavčar
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Prav gotovo, saj sta še mlada!

Jaz nimam nobene najljubše prijateljice. Imam mnogo prijateljic in prijateljev. Rada se igram z vsemi. Rada se igram z Dunijo, ker stanujem blizu nje. Če malo pomislim, najljubša prijateljica je mama.

Elena Brazzani
2. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Res je, in to brez velikih pomislekov!

ČE BI IMELA ZAJČKA

Moja najljubša žival je zajček. Imam ga rada. Če bi imela enega, bi mu dala ime Fufi. Moja teta pa ima zajčke. Ko pridem k njej, najprej tečem pogledat zajčke. Če bi imela zajčka doma, bi se igrala z njim. Dala bi mu jest korenčke in trd kruh. Pripravila bi mu zajčjo hišico in mu naredila mehko posteljo.

Alenka Mozetič
2. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Tako ljubka si v tem svojem spisu, da mi je kar žal, ker nimaš svojega zajčka Fufija.

DOGODIVŠČINA KOKOŠJE DRUŽINE

V neki vasi je živela stara babica, ki je imela zelo rada živali. Med temi prijatelji je bila tudi kokošja družina: gospodar petelin, mama kokoška in otroci piščančki. Neko jutro je petelin peljal vso družino na travnik. Vsi so skrbno nabirali hrano, le eden od piščančkov se je s travnika oddaljil v gozd. V grmovju je bila skrita lisica. Tiho se je približala piščančku, da bi ga zgrabila in pojedla. Takrat pa je priteknel pes in rešil uboge piščančka pred nevarnostjo. Lisico je zapodil v gozd, piščančka pa varno pripeljal domov.

Massimo Barini
2. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Kdo ve zakaj? Ker ima dober pasji značaj, ali ker je piščančka raje doma v miru in sam snedel?!

Neža Maurer

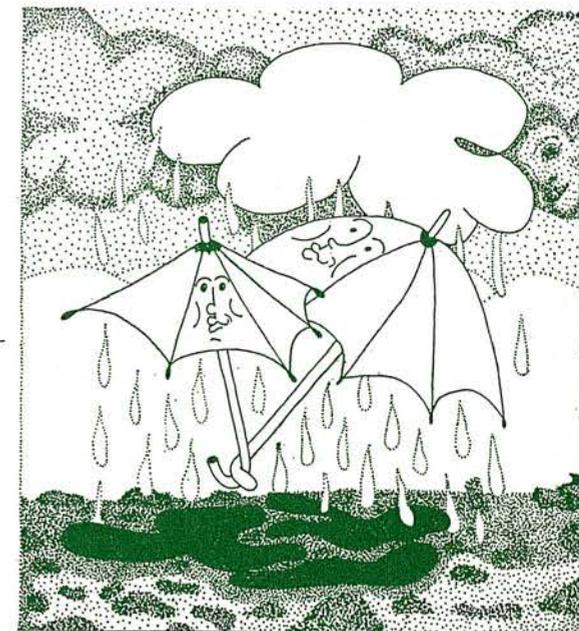
Dva dežnika

Dva dežnika sta se srečala in obstala in klepetala: s plešastima glavama sta majala — ojoj, ojej!

S konicama sta proti oblakom suvala — hoj, hej! Kaplje so škrobotale in pritrjevale: Tok-tok, tok-tok!

A dežnika sta kar stala, da je prva in za njo druga kaplja na zemljo pala in zajezikala: Ne tok! Ne tok!

Dežnika pa sta se majala in smejala, dokler ni ploha prenehala.

Ilustr.: Jasna Merku

MOJE PISANJE

Kot vsak dan smo tudi danes v šoli delali precej. Najprej nam je učiteljica razlagala učno snov, potem smo popravljali naše naloge, nazadnje pa nam je učiteljica dala tole nalogo: za oceno iz lepopisa smo morali prepisati odstavek iz italijanskega in slovenskega berila. Moja pisava je zelo široka. Še zmeraj delam preveč napak pri slovenščini in tudi pri italijanščini. Učiteljica mi večkrat ponavlja, naj pazim na napake, ker jih delam strašansko velike. Jaz berem vsak dan po eno uro. Danes sem pri italijanski obnovi pisal tako grdo in sem imel toliko napak, da mi jo je učiteljica kar prečrtala. Hudo mi je bilo, toda sem si zares zaslužil. Upam, da se bom poboljšal in da bom skrben tudi pri domačih nalogah.

Erik Cingerla
5. r. OŠ PROSEK

Praviš, da ti jo je prečrtala. A veš, da ti je to zdravilo pomagalo že pri tem spisu?!

MOJ MUCEK

Moj mucek se imenuje Piki. Star je šest mesecev, a je še zmeraj zelo nagajiv. Vsi pri hiši ga imamo radi, čeprav nas kdaj pa

kdaj opraska. Jé vse, najraje pa krompir. Kar čudno je, da mu ribe niso všeč. Mama noče, da bi ponoči spal v hiši. Nekega večera smo ga poslali ven, preden je šel tata zaklenit klet. Ko se je vrnil, se je z njim v hišo prikradel še Piki. Ko je mama zjutraj vstala, jo je Piki prišel takoj pozdravit s svojim »mijaaav«! Zdelo se je, kakor da ji hoče reči: »Dobro jutro! Jaz sem zelo lepo spal, pa ti?« Pa ga je mama prišla za vrat in ga vrgla ven. Ko sem še sama vstala, sem ga kot po navadi poklicala v hišo. Takrat je mama na vse glas zakričala, da se je kar hiša stresla: »Piki — ven!« Piki pa, kot da bi razumel, je bil kar hitro pred vrati. Tisti dan ni prišel več v hišo. Sedaj, ko to pišem, je tu v kuhinji; spi in prede.

Tanja Ukmar
5. r. OŠ PROSEK

Kje pa je mama?

MOJA ŠOLSKA KNJIGA

Že tretji mesec imam doma šolsko knjigo Sapramiška, ki jo moram prebrati in napisati obnovo. Vsak dan me mama spomni: »Danes preberi knjigo in jo obnovi!« Toda jaz gledam raje televizijo. Ko se mama vrne

Stana Vinšek

Otroci štejejo

Moderato

Rado Simoniti

1. Mu-ca - ma-ca, račka, gos, siv o - sli-ček, čr-ni kos, pi-san
2. Bel ko- nji-ček, zvrhan koš, pi-san pti-ček, počen groš, siv o-

ptiček, po-čen groš, bel ko- nji-ček, zvrhan koš. Pi - sker,
sli-ček, čr-ni kos, mu-ca- ma-ca, račka, gos.

lo- nec, sle - pa miš, do-ber ko-nec: ti lo - viš!

z dela, me vpraša: »Si napisal obnovo?«
»Ne, mama«, ji odgovorim, »gledal sem nadaljevanko Megalomen!« Tako je iz dneva v dan. Rad bi jo obnovil, ampak volje imam premalo.

Sebastjan Froglija
2. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Ali se vaša televizija nikoli ne pokvari?

MOJA MUCA

Na pustni petek je moj bratec našel malo mucko, ki je čepela prav sredi ceste. Prinesel jo je domov in vprašal mamo, če bi jo lahko obdržali. Mama mu je dovolila in takoj pripravila hrano za lačno mucko, ki je bila suha kot trska. Naša mucka ima lepo ime, in sicer Mauri. Oči ima zelene, tačke so sive, trebušček je bel. Glava in hrbet pa sta oranžne in črne barve. Je zelo nagajiva. Toda danes se ves dan ni dota-

knila hrane. Mama pravi, da je najbrž bolna, jaz pa mislim, da je samo malo preveč sita.

Anita Froglija
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Ti kar misli tako, pa bo vse dobro!

PO NAŠI GMAJNI

Včeraj sva z bratom peljala psa na sprehod. Bilo je polno cvetic. Pes je vohal: kaj diši? in je hotel kar naprej vohati, a smo se morali vrniti domov. Potem naju je vprašal neki fant, po čem tako diši. In jaz sem rekla: »Po rožicah!« Pes je zagledal ptička in je tekel za njim.

Irena Jarc
2. r. OŠ »P. Voranc«
DOBERDOB

Težko je reči, kaj mu je bolj dišalo: ptiček ali rožice!

MOJ ROJSTNI DAN

V ponedeljek sem imela rojstni dan. Povabila sem vse svoje bratrance in sestrične ter tudi nekatere prijateljice. Prinesli so mi polno daril. Bila sem jih vesela. Mama je spekla torto. Najlepše darilo mi je kupila mama. Bilo je lepo. Pozno popoldne so odšli vsi veseli domov. Želim si še mnogo takih rojstnih dnevov.

Suzi Ferfgolia
2. r. OŠ »P. Voranc«
DOBERDOB

Kaj je bilo tisto najlepše darilo, pa bi nam že lahko zaupala!

NAJIN ROJSTNI DAN

Prejšnji teden sva z Massijem praznovala rojstni dan. Povabila sva vse najine sošolce. Mama nam je pripravila zakusko. Teta Marija pa je prinesla torto. Ko smo se najedli, je mama prižgala svečke na torti. Midva sva močno pihala, da sva jih ugasnila. Mama nas je fotografirala. Potem smo se igrali in poslušali plošče. Sošolcem sva pokazala pištole »Laser«, novi kolesi in radio. Stric Klavdijo nama je prinesel pet slovenskih knjig. Z Massijem sva bila zadovoljna.

Davide in Massimiliano Umer
2. b r. OŠ DOMJO

Seveda, saj so vaju z darili kar lepo obložili, celo oborožili!

PRAZNIK V RICMANJIH

Vsako leto je na Jožefovo — to je 19. marca — v Ricmanjih vaški praznik. Zjutraj nas je prišel iskat šolski avtobus. Peljali smo se v vas na praznovanje. Šli smo v vaško cerkev, kjer nam je župnik veliko povedal o njenem nastanku in zgodovini. Potem smo otroci hoteli iti na vrtljak, toda vrtljaka letos ni bilo. Šli smo v gostilno, kjer smo malicali. Potem smo se igrali na šolskem dvorišču. Ko je pripeljal šolski avtobus, pa smo se spet vrnili v našo šolo.

Učenci
2. r. OŠ DOMJO

HRAST

V Trebčah na Kalu stoji mogočno drevo — hrast. Je lep in zelo star. Jaz z lahkoto splezam nanj. Na hrastu imam štiri spalnice, tri sedeže, gugalnico, kuhinjo in celo kopalnico ter posebni izhod. Zelo rada se igram na hrastu. Večkrat povabim tudi prijateljice. Nekatere se bojijo splezati nanj. A jaz jim prigovarjam in jih prepričujem, tako da potem le splezajo. Mama in nekateri vaščani me svarijo, naj ne plezam na drevo. Jaz pa kljub temu plezam na moj dragi hrast. Čeprav je na njem tako lepo,

nisem povsem zadovoljna. To pa zato, ker nanj še niso splezali vsi moji prijatelji: in to ste vi — sodelavci otroške revije Galeb. Zelo rada bi, da bi prišli in splezali nanj. Res, ne bo vam žal.

Ana Lokatos
4. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

Tvoje povabilo je nekaj posebnega, ne navadno je kot tvoj hrast. Upam, da boš imela med počitnicami veliko radovednih obiskovalcev. Še jaz bom prišla!

ŠKOLJKA MI JE PRIPOVEDOVALA

Bila sem na obali. Zaslila sem skrivnostni šum. Že sem pomislila, da je butanje valov ob kamne, ko sem na pesku zagledala školjko. Pritisnila sem jo na uho. Iz nje je šumela tisočletna zgodba. Pripovedovala mi je: Rodila sem se med koralami v Tihem oceanu. Sem iz rodu tisočletnega šumenja. Tudi moje prijateljice so iz tega rodu. Moja zgodba je zelo otožna. Jaz in ves moj rod smo navajeni živeti v morju, otroci pa so me ujeli in me vrgli na žgoči pesek. To je bilo že davno, davno, zato trpim tu na obali že mnogo let. Le ti bi me lahko rešila. Reši me! Vrgla sem školjko v morje in odšla domov. In še sem mislila na školjko, ki sem jo vrnila morju, da bo lahko živela dalje.

Vladimira Vodopivec
4. r. OŠ MILJE

Lepa pripoved! In kdor zna školjki prisluhni tako kot ti, ji lahko tudi verjame...

UGANKA

Kaj je ta žival,
ki lahko sedemkrat
pade z nebotičnika
in se šele osmič ubije?
Ker pravijo, da ima sedem življenj!
(mačka)

Vladimira Vodopivec
4. r. OŠ MILJE

Jaz sem slišala, da celo devet! No ja! Morda pa imajo mačkoni dve več!

POLET V VESOLJE

Ob osmih sem se spravil v posteljo, a nisem takoj zaspal. Čez nekaj časa sem zaslil tak trušč, da sem se skrtil pod odejo. Potem pa sem le pogledal izpod odeje in v sobi sem zagledal neka čudna bitja. Glavo so imela veliko kot balon, trup tanek, kjer bi naj bile roke, so bile noge in obratno. Videl sem tudi veliko letečo puščico. Vprašal sem jih, kako se imenujejo in od kod prihajajo. Rekli so mi, da prihajajo z Atlantide in da se imenujejo Ax, Sax in Lax. Govorili so po atlantidsko, poznali pa so tudi naš jezik. Hitro smo postali prija-

Pa smo spet na koncu šolskega leta! Še nekaj dni in napočil bo čas, ki si ga tako želite: počitnice! Potem pa bo veselje!

Že vem, da kujete načrte, kaj vse boste počenjali med počitnicami in kam vse boste šli. Čakajo vas sončne plaže, skalnate planine, zeleni travniki in senčnati gozdovi na podeželju in, zakaj ne, tudi krajši in daljši izleti, morda celo v tujino.

telji. Ogledali so si mojo sobo in moje medvedke. Mali Sax je videl mojega medvedka Medota in je mislil, da je slaščica. Že ga je hotel pokusiti, a jaz — ki mi je medvedek drag — sem mu razložil, da je igrača in ne hrana. Potem sem potihoma odprl kuhinjska vrata in vzel čokolado, torto iz smetane, marmelado, piškote... Lax in Sax sta pri priči porinila glavo v smetano, Ax pa mi je pojedel skoraj polovico šolske torbe s potrebščinami. Potem pa smo se do jutra igrali z avtomobilčki. Ko so morali oditi, sem jim dal za popotnico čokolado in tudi tri peresa. Oni pa so mi dali za spomin dragulj z Atlantide.

David Tonel
4. r. OŠ MILJE

In tako hodiš sedaj v šolo samo s polovico torbe — in seveda s polovico potrebščin. (Verjetno zares, ko pa so počitnice že pred vrati!)

LAŽ

Nekega dne je oče kupil slona. Ta slon je bil dobrega srca in nam je zmeraj pomagal pri domačem delu. Meni je napisal vse domače naloge, tako da sem bil vedno brez skrbi. Stricu je vlekel plug na njivi. Pa na vrtu nam je zalival s svojim dolgim rilcem. Da bi lahko šel skozi hišna vrata, smo ga morali vsakokrat stisniti, tako da je postal majhen kot pes. Tudi česati smo ga morali vsaki dan, ker je bil zelo kosmat in je imel uši. Nekoč ga je začel boleti zob.

Želim vam, da bi vam ta prosti čas prijetno potekal, da se boste sprostili in se tudi duhovno obogatili z novimi izkustvi in znanji. Vsa prijetna doživetja opišite in spise pošljite Galebu, da jih bo objavil v prvi številki prihodnjega letnika. Septembra, ko se bo pričela šola, se spet srečamo. Tedaj vas bo že čakal novi Galeb, ki je sedaj, prav tako kot vi, potreben malo počitnic.

In še nekaj. Preden odpotujete na počitnice, ne pozabite na Galebove majice in čepice, da se boste tudi drugod po svetu postavljali, kako vam je revija pri srcu. Galebove majice in čepice so v prodaji v Tržaški knjigarni, vendar morate pohiteti, da ne bodo pošle.

Torej, vsem prav vesele počitnice in na svidenje septembra ob začetku novega šolskega leta!

UREDNIK

Peljali smo ga k zobozdravniku. Tam je sedel na stol in odprl usta. Zobozdravnik mu je zvrtil in zaplombiral zob. Pri nas doma imamo tudi mačko. Nekega dne je ulovila miš in jo prinesla v hišo. Ko je vstopil naš slon in zagledal to majhno miš... joj! kaj se je zgodilo! Od strahu se mu je naježila dlaka, pa je skočil tisoč kilogramov visoko. Kar strop nam je porušil. Za kosilo je najraje jedel ribje kosti in rožiče. Zelo dosti je jedel, zato je postal velik in zelo težak. Pa smo ga nekega dne peljali stehat. Tehnica je pokazala en milijon kilometrov. Po nekaj tisočletjih pa je umrl, in zelo nam je bilo žal. Ne mislite, da je to laž, to je mojstrska resnica. Kajti star pregovor pravi: Laž ima dolge noge!

Igor Pernarčič
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

Zakaj si pa potem napisal tak naslov? Nič ne dé. Ti bom zato jaz pripisala eno resnico: V tem spisu si bil res priden (lažnivec)!

MAJ

Maj je najlepši mesec v letu, in je predzadnji spomladanski mesec. Prvega maja je praznik dela. V maju cvetijo mnoge cvetice in vse rastline ozelenijo.

Dorothea Calusa
3. r. OŠ »D. Kette«

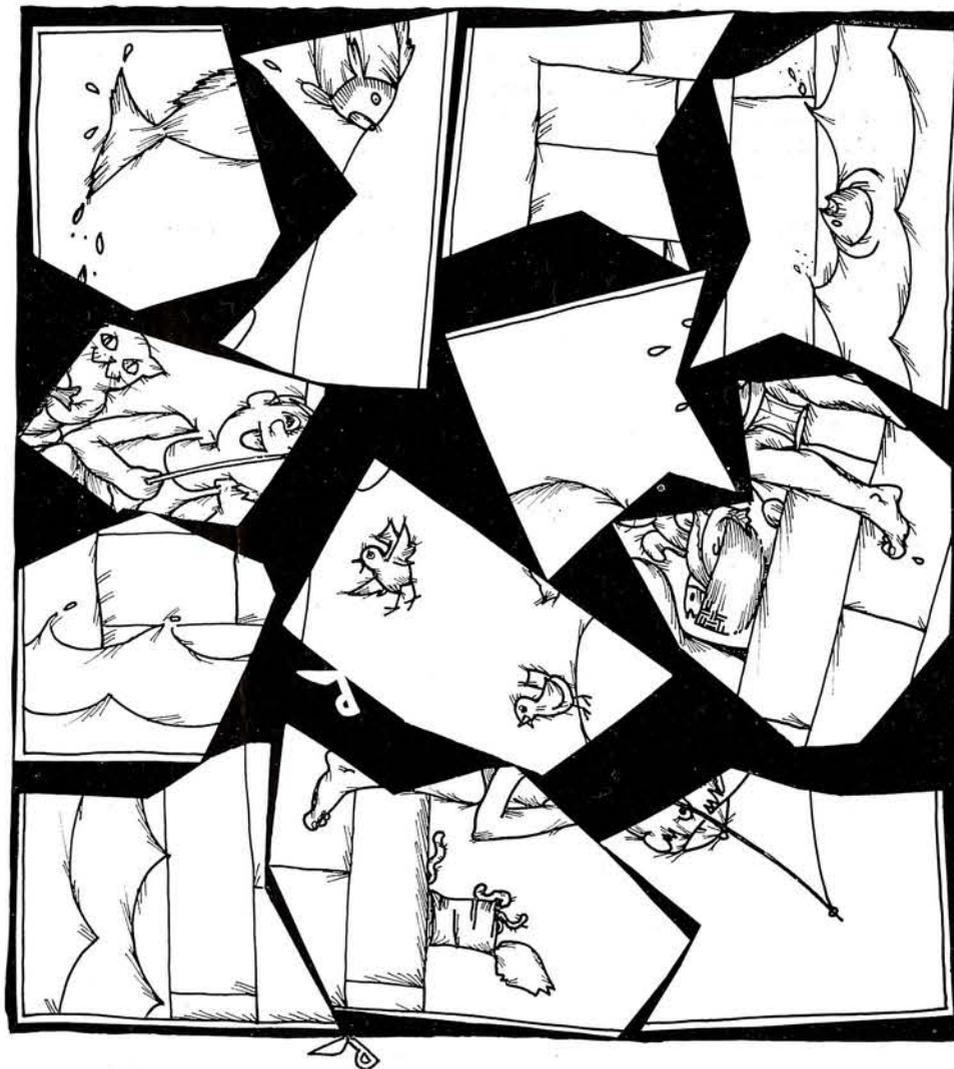
Kakšen porumeneli list pa že tudi odpade, kajne?

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

SESTAVLJENKA

IZREŽI POSAMEZNE ODREZKE, SESTAVI SLIKO IN VESELE POČITNICE!

REŠITVE UGANK IZ SEDME ŠTEVILKE

PIRAMIDA — 1. k, 2. ki, 3. kri, 4. Riko, 5. krilo, 6. klorid.

SLIKOVNA UGANKA — Prave besede so: čopič, plošča; nit, petina; cepin, vilice.
Rešitev: počitnice.

SLIKOVNA KRIŽANKA — **Vodoravno:** 2. čo, 3. zob, 4. vlak, 6. slon, 8. prstan, 10. želod, 11. valj, 12. top. **Navpično:** 1. goba, 2. čoln, 3. zvon, 5. drevo, 6. stol, 7. ladja, 8. pž, 9. slap.

REŠITVE SO POSLALI: Roberta Škabar, 5. r. OŠ »A. Gradnik« — REPENTABOR. Roberta Prosen, Ksenija Marušič, Lilijana Vrabec, Mauro Franza, Miran Kante, Kristjan Zidarič, Boris Rebula, David Zidarič, Pavel Škerk, Aleksander Bordon, 5. r. OŠ »S. Gruden« — ŠEMPOLAJ. Rado Birsa, 3. r. OŠ DOMJO. Igor Tavčar, Patricija Laurica, Nataša Sancin, Patricija Malmenval, Sandi Tedesco, Radovan Ota, Aleks Mahnič, Tanja Canciani, Martina Bandi, Mirella Smotlak, 5. r. OŠ »P. Voranc« — DOLINA. Aljoša Kuzmin, Barbara Luvisutti, Bogdan Grilj, Robert Čaudek, David Černic, Katerina Kovic, Vera Tomsič, 4. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Lucija Ferfolja, Lučano Ambrosig, Marjan Gergolet, Nataša Frandolič, Nikolaj Devetak, Nikoleta Gergolet, Andrej Benato, Robert Devetta, Vanja Tonzar, Fabiano Narduzzi, Jordan Zolia, Ingrid Frandolič, Valentina Lakovič, Tamara Pahor, 3. in 5. r. OŠ »P. Voranc« — DOBERDOB. Renato Hrovatin, 5. r. OŠ »F. Bevk« — OPČINE. David Antonič, Martin Terčon, Lara Peric, Franci Fabec, Igor Gabrovec, Danijela Lovriha, Kristina Dragoni, Ilaria Roi, Rajko Zečevič, Andrej Antonič, Anita Kocjančič, Miloš Šušteršič, 2., 3. in 4. r. OŠ »M. Vilhar« — CEROVLJE.

NAGRADE DOBIJO: Fabiano Narduzzi, 3. r. OŠ »P. Voranc« — DOBERDOB. Ksenija Marušič, 5. r. OŠ »S. Gruden« — ŠEMPOLAJ. Igor Gabrovec, 3. r. OŠ »M. Vilhar« — CEROVLJE. Katerina Kovic, 4. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Roberta Škabar, 5. r. OŠ »A. Gradnik« — REPENTABOR.